

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Видається за фінансової підтримки Міжнародного фонду "Відродження",
Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

Можливо, я далекий від того, щоб витримати умови конкурсу, щодо критики конкретних рішень влади, бо вони мені не відомі, але не можу мовчати, бо бачу як готуються рішення, які можуть доконати Україну.

ГЛИБОКО ВДИХНУТИ – ВСЕ ВАЖЧЕ

Нарешті ЗМІ провалили мовчанку про туберкульозну катастрофу на Україні.

З телеканалів, після 26 квітня, фахівці високого гатунку стали сповіщати нас, що ще 10 років тому Україна переступила поріг рівня епідемії, і що сьогодні він вже перевищений втричі. Про Ізяславський р-н на Хмельниччині заявили, що на його теренах лише за минулий рік епідемія виросла втричі.

Я думав, що в інших регіонах України краще, та помилюся. Телесюжетів немає, що найбільше вражені південно східні області України, називали Луганщину – 3 місце по біді. Перше – друге місце не називали. Та на жаль, на відміну від змагань, де на переможців очікують нагороди, де можуть перше – друге місця не завойовуватися, чи не присуджуватися, то у біді – вакансій не буває.

Вірогідніше, що цими областями керують особи, яким не сподобається повідомлення такої правди, а з ЗМІ вони завбачливо живуть „дружно”.

Де найкраще – назвали: на Івано-Франківщині (на Прикарпатті), туди держава ввела 3,5 мільйонів гривень, щоб цю бідку стримувати, там діє 3 санаторії проти цього типу бід. Скільки ж мільйонів треба Луганську, де ні Карпат, ні таких санаторіїв не може бути?

Що ж це діється люди? СНІД на Україні прижився за ці ж роки теж найкраще, і не треба вже зраджувати дружини, щоб вхопити це нещастя, навіть, ще не вродившись. Бо таку „нагороду” маємо після кожного звернення до медичного закладу за допомогою: за уколом, операцією, переливанням крові... А усі хвороби кровообігу? В містеч-

ку 30 000 населенням біля АЕС в один день може трапитися сьогодні десять і більше інсультів. Куди ми йдемо, що робимо? Що вже казати про пухлини. Перше місце по них, кажуть, тримає Запорізька область. В якій розміщено найбільше атомних реакторів і південноукраїнська АЕС там поруч.

За це, безкоштовно кличуть нас на флюорографію (де кажуть: „глибоко вдихніть, не дихайте”), медогляди проходять, стають необхідними профілакторії, санаторії, центри реабілітації.

Чому нам не кажуть звідки росте ця біда, після чого вона стала нестриманою саме на Україні. Де дівся імунітет наш до хвороб?

Чому нас до сьогодні дурять, що мучимося від спалювання вугілля, якщо ми його набагато менше палимо ніж у роки максимального користування? Чому тоді таргани, мухи жили, а ось – виздижують? Минулого року ВМ, здається, писав про експеримент над мухами, які по третьому поколінні після радіаційного впливу стають безплідними, то може це цей експеримент сам по собі поширився від достатньої кількості „природного” впливу?

Нам кажуть гази вихлопів автомобілів. – Не без цього, кількість росте, але ж – шкідливість викидів знижується порівняно в межах росту кількості автомобілів (також знижується, за рахунок обмежень нормами викидів у розвинутих країнах). Та й треба визнати, що становить катастрофи вмирання українця не йде у порівняння з вмиранням у тих країнах, де таких викидів не менше.

Автомобільним магнатам певне вигідна така увага, вони собі конкурують: автомобіль викидає менше – продають більше.

Кажуть, потепління глобальне йде. Йде, але ж там, де Чорнобиль не вибухав, де не пускали після нього АЕС, що поповнюють щоденно повітря і води своїми, недослідженої шкідливості, викидами – там нема трикратних епідемій!

Чому нам не кажуть, що розпад елементів ядерного палива (альфа, бета-часток, плутонію...) все зростає і все швидше та про те, що ніхто не знає, що із цим робити.

Чому нам не пояснюють, що жоден саркофаг (контейнер, чи ще як би його не називали), будь-яке інше укриття – не зупиняє цю бідку. Що ніхто ще не знає усіх можливостей цієї бідки, а її, крім Чорнобиля, додатково щоденно поповнюють усі діючі АЕС. Як нам кажуть: „в допустимих нормах”. Якби ж ці норми хоч рівня Карпатського були, а то ж – післячорнобильський цей рівень, давно перенасичений уже й трагічними наслідками.

Безсовісна медицина мовчала, 10 літ, бо заробляє на лікуванні. Звичайно, є Бог й на їхню не мудру голуву. Багато й їхніх близьких, знайомих вже караються від цих бід, може зрозуміють на чому заробили, то може дійде та розповідять тим, хто сьогодні служить вірно біді, а не здоров'ю людей і нації цілому – виявлять усю безглуздість нав'язаного самознищення.

Проте, нам, люди з глуздом, треба втручатися, не чекати, ні від лікарів, ні від влади, а усім, хто уявляє (зрозумів, відчув), що то вже є – гуртуватися до спільної боротьби. Дітей вже не спасти – нізачо жертвою стали, хворітимуть, старші калічитимуть і передчасно вмиратимуть, та дасть Бог – внуки подякують.

Іван Висновок

ВЕСНОЮ ВСІ ВРОДИЛИСЬ, ЧИ Ж ДОЖИВЕМО ДО ЗИМИ?

Тиждень, як яблуня розцвіла. Вже й бузкові віття розквіта. Береза листям коси вкрила й вітрець зелені запліта, Миленько листячко тріпоче, сильніший й ледь стовбур колива... Все більш берізка жити хоче, й нас бажанням жити напува...

ЯКАСЬ БІДА З ЗИМИ ЧАТУЄ

З весни й горобина ожила. Земелька й її соком живить, й сонечко теплом не обділило... й якась біда до смерті хилить

На фото (м. Нетішин – 3 км від ХАЕС) поруч з зеленою весняна й горобина, що й її Весна розбудила, але зазеленіти, розквітнути вже не може, бо потрапило їй смертоносне нещастя, яке так саме й на людей потрапляє. Таких вмираючих у цій місті немало. (це фото в кольорі і стаття є в Інтернет: <http://www.e-archive.org.ua>)

КОНКУРС ТРИВАЄ!

В рамках реалізації проекту "Підготовка, прийняття та виконання рішень владою" редакцією газети "Вісник малозахищених" проводиться конкурс на кращий критичний матеріал (конструктивізм та результативність критики) планів та дій влади для публікації впродовж року (бажаючі можуть отримати прес-реліз). У редакції створено творчу групу, яка впродовж року сприятиме конкурсантам громадській експертизі рішень, підготовці, прийняттю та контролю виконання рішень, і публікуватиме критичні матеріали. Надаватиметься перевага публікаціям критичних матеріалів, які спроможні переконати громадськість у можливості впливу на рішення влади і у результативності контролю та конструктивної критики. Переможці конкурсу визначатимуться після його завершення (орієнтовно – 20 листопада 2007 року) таємним голосуванням наступним чином. Кожен учасник – автор публікації отримує на окремих папірцях (для кожного прізвища, крім свого) прізвища усіх авторів критичних публікацій, а в урну для голосування вкине лише один. Відповідно, за сумою результату голосування визначатимуться переможці.

Переможців конкурсу чекають винагороди (в грн):

1-е місце – 1500 2-місце – 1000 3 місце – 500

Конкурс проводиться за фінансової підтримки МФ "Відродження"

ОГОЛОШЕННЯ

5 червня 2007 року об 15.30 громадська організація „З'єднання борців „За справедливість” проведе прес-конференцію, на якій буде оголошено про початок реалізації проекту „Правосвідомі громадян щодо відновлення їхніх прав порушених правоохоронними органами” до виконання його в рамках проекту ОБСЄ: „Розвиток громадянського суспільства в Україні”. Місце проведення уточняється за головою міста Нетішин, напередодні просимо уточнити кому не зможемо повідомити.

Україна святкувала День Перемоги (9 травня). Визначала ставлення громадян до цього свята. Майже три чверті громадян України (72,5%) вважають День Перемоги великим святом, ще 21,8% опитаних вважають цей день звичайним святом. Не вважають День Перемоги святом 4,8% громадян України. Найбільшим святом цей день є для людей старшого покоління: серед респондентів, старших 60 років великим святом цей день вважають 82,3%. У молодших вікових групах число тих, хто вважає 9 травня дійсно великим святом дещо знижується і найнижчим є у групі 18-29 років, де День Перемоги дійсно великим святом вважають 59,2% опитаних.

Дослідження проведене соціологічною службою Центру Разумкова з 20 по 26 квітня 2007 року. Опитано 2014 респондентів віком від 18 років у всіх регіонах України. Теоретична похибка вибірки – 2,3%. Досліджувалося й таке питання. **Протягом двадцятого сторіччя в історії України було багато подій, коли українці масово знищували один одного: це Перша і Друга світові війни, громадянські війни, політичні репресії. Як Ви вважаєте, який з наведених шляхів рішення взаємних образ є кращим?** (Даємо у порівнянні з опитуванням у 2003р.)

	2003р.	2007р.
Потрібно, щоб винні обов'язково були покарані, навіть через багато років	19,6	26,3
Потрібно, примиритися і вважати, що не було ні правих, ні винних	65,3	52,3
Важко відповісти / не відповіді	15,1	21,4

Люди доти лихі, доки Бог їх не змусить бути добрими – необхідністю. Але й тоді, щоб бути добрими, їм не вистачає звички доброчестя і вміння чинити правосуддя

ЗАЩО ВОЮВАЛИ?

Всі, вивчали у школі – знають: воювали „За Родіну”, „За Сталіна”. Ні того, ні того, слава Богу, нема, а вояки залишились. Вдумаємося, що вийшло. Сталін і та „Родіна”, не те що непотрібні, – виявилось, що то вороги усіх народів (причетних і не причетних до тієї події). Але вояки, котрі за них воювали, цього не знали тоді, коли воювали. Вони воювали з бідкою під назвою „фашизм”, а за що, – хто думав про те: „за що?”, то того швидко ізольовували. Сьогодні, хто хоче – розібрався, за що воював. Дехто зрозумів це одразу, після того як

його у вороги народу записали за те, наприклад, що в партизанах був, у полоні, й таке інше. Але є ті, кому героєм випало все життя бути. То ж як тепер визнати, що воював не за те, за що мав би? – За неньку Україну. Напевне більшість скаже: „А хіба від когось це залежало”? Могло б залежити, якби таких було досить. Бо були окремі борці за нашу країну, і навіть сотні і тисячі, та їх виявилось замало. От тому ті, хто „За Сталіна”, з мовчазної згоди тих, хто з радянського боку щиро воював не за Сталіна, не за більшовиків, а за дітей, за

батьків, братів, сестер, сім'ю, домівку – зробили ворогами тих, хто не воював „За Сталіна”, „За Родіну”, а воював за матінку Україну. Сьогодні ті, хто й тоді не хотів Сталіна, хотів України, готові до примирення, бо знають, що якби не радянська кабала, то певне би воювали за неньку Україну, а ті, хто спав і бачив Україну радянською – вони не примиряться, та їх слухать, коли вже відомі наслідки – гріх. А тих, хто злочини чинив, з будь-якого боку, треба судити, то діти і майбутні покоління зрадниками не будуть.

ГРОМАДЯНИ МІРКУЮТЬ СПРАВЕДЛИВО

Редактору газети
"Вісник Малозахищених"

Склад виконавчого комітету міської ради

Будьте-ласкаві, надрукуйте цю статтю
ПРОПОЗИЦІЯ ДО СЛАВУТСЬКОГО
МІСЬКОГО ГОЛОВИ

До складу виконкому міської ради входять 15 осіб, погляньте хто вони (фото) — вісім працівників виконкому, серед них, заступники міського голови і начальники відділів, управлінь. Окрім цього, у складі виконкому чотири директори великих підприємств — Фрідман А.Д., Рабцун В.М., Філінюк В.Р., М.І. Дубіна, головний лікар Центральної районної лікарні Іващук В.Д. та начальник міліції Остапчук В.В., і лише один представник громадськості — Супрунюк О.О. Для об'єктивності в прийнятті рішення, вношу пропозицію Славута достатньо велике, за площею місто, в якому кілька мікрорайонів: „Соляний”, „П'ятий завод”, „Мокроволя”, „Центр”, „Військове містечко”, „Залізничний вокзал”. Виходячи з цього, жителі цих мікрорайонів на мою думку, мають обрати своїх представників для роботи в складі виконкому, а міська рада мала би розглянути ці кандидатури і затвердити їх. В такому випадку склад виконкому був би приблизно рівний. Тобто, з 15 членів виконкому, громадськість мала би 7-8 представників. Тоді б можливо, не було б масового приходу на прийом до міського голови В.Б. Сидора, 28 листопада 2006 року, по питанню різкого підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги, і емоційних зборів 16 грудня 2006 року в кінотеатрі ім. Шевченка. Незбиткувались би славуцькі засоби масової інформації над справами славутчани захистити власні інтереси.

Б.Ріпа,
житель м. Славута,
24 квітня, 2007 року

Від редакції. У місті Славута багато мудрих, розумних депутатів, громадських діячів, демократів...

Якже це так, що громадськості до виконкому шлях перекрили. Невже, крім пана Ріпи, це питання нікого не цікавить?

Надіємось, що міський голова знає, що на звернення й одного громадянина треба відповідати.

Пропонуємо відповідати через газету ВМ, бо усім же цікаво.

СКАЗАННЯ ПРО СПРАВЕДЛИВІСТЬ, ОСОБУ І ДЕРЖАВУ

Генрі Девід Торо «Про громадську непокору», 1849 р.

Багато виховувати повагу не так до закону, як до справедливості. Єдиний обов'язок, який я маю право на себе брати, — це обов'язок завжди чинити так, як мені здається правильним... Закон ніколи не робив людей скільки-небудь справедливими; а з поваги до нього навіть порядні люди щодня стають знаряддями несправедливості...

Саме так служити державі більшість — не стільки люди як люди, скільки люди як машини, своїми тілами. Вони утворюють постійну армію, міліцію, штат тюремників, служать понятими шерифу тощо. Здебільшого їм зовсім не доводиться при цьому вдаватися до розуму чи морального почуття: їх зведено до рівня дерева, землі та каменів; можливо, вдається змайструвати дерев'яних людей, які будуть не менш придатні. До таких не більше поваги, ніж до солом'яних опудал чи глиняних ідолів. Вони варті не більшого, ніж коні чи собаки. Однак навіть їх вважають за сумлінних громадян. Інші, як, наприклад, більшість законодавців, політичних діячів, юристів, священників і чиновників, служать державі здебільшого мізками; і позаяк вони рідко бувають здатні бачити моральні розходження, то, самі того не усвідомлюючи, можуть служити як дияволу, так і Богові. Мало хто — герої, патріоти, мученики, реформатори у високому розумінні й справжні люди — служити державі також і своєю совістю, а тому найчастіше чинить їй опір, і вона зазвичай вважає їх за своїх ворогів...

Усяке голосування схоже на гру, подібну до шашок, з деяким моральним відтінком, гру з правдою і неправдою, з моральними проблемами, і природно — робляться ставки. Репутація тих, хто грає на кін, не ставиться, як вважаю за справедливе, але не зацікавлений креном в тім, щоб справедливість пе-

ремогла. Я готовий передати це рішення більшості. Тому справа не йде далі за розуміння доцільності. Навіть голосувати за справедливість ще не означає діяти за неї. Ви лише тихо виражаєте ваше бажання, щоб вона перемогла. Мудрий не залишає справедливість на поталу випадку і не захоче, аби вона перемогла з волі більшості.

Хвалить солдата за те, що він відмовляється брати участь у несправедливій війні, а самі не відмовляються підтримувати несправедливий уряд, який цю війну веде; хвалить того, хто кидає виклик їхній поведінці й авторитету, так само якби штат настільки каявся у своїх гріхах, що найняв когось бичувати себе, а не настільки, щоб хоч на мить перестати грішити. Ось так, під прикриттям порядку і громадської покорі, всім нам доводиться підтримувати й поважати власну підлість. Спершу грішник червоніє, відтак стає байдужий до свого гріха, а аморальність стає начебто безвідносною до моральності і не марною для того життя, яке ми створили...

Як може людина мати сформовану думку і на цьому заспокоїтися? Чи можна вгамуватися, якщо ви вважаєте, що вас скривдили? Якщо сусід обдурив вас на долар, вас не задовольняє усвідомлення того, що ви ошукані, чи заява про це, чи навіть петиція про повернення належної вам суми; ви відразу ж вдаєтесь до практичних кроків, щоб одержати своє вповні і не бути обманути надалі. Вчинок, продиктований принципом, усвідомлення справедливості та її здійснення змінюють речі і стосунки; він революційний за своєю суттю і не поєднується цілковито ні з чим, що було до того. Він не тільки руйнує державу і церкву, він руйнує родину; мало того: несе розлад в особі душі, відмежовуючи в ній диявольське від божественного.

Несправедливі закони існують; чи ми покіймо їм корити-мемося, чи спробуємо їх зміни-

ти, залишаючись поки що їм підвладними, чи бо порушимо їх одразу? За такого уряду, як наш, люди здебільшого вважають, що варто чекати, поки не вдасться переконати більшість змінити закони. Вони гадають, що чинити опір — більше зло. Але якщо це справді більше з двох зол, то винен у цьому сам уряд. Саме він робить його великим злом.

Чому він не здатний іти назустріч реформам? Чому не цінує мудру меншість? Чому не заохочує у своїх громадян пильнувати власні вади (щоб їх не чинити) і плекати більш правильні вчинки, аніж ті, на які він їх спонукає? Навіщо він завжди розпинає Христа, відлучає Коперника і Лютера і оголошує заколотниками Вашингтона та Франкліна?

Якщо несправедливість — неодмінна частина тертя урядової машини, то нехай собі вертяться, нехай; позаяк тертя поступово зменшиться, і, звісно, машина свій ресурс відпрацює. Якщо несправедливість залежить від якоїсь однієї пружини, або шків, або троса, або важеля, можливо, слід задуматися, чи не буде виправлення зла злом ще гіршим; але якщо вона така, що жадає від вас вершити несправедливість стосовно іншого, тоді я скажу: такий закон треба порушити. Нехай твоє життя стане гальмівною силою і зупинить машину. Я прийшов у цей світ не тому, щоб зробити його місцем, зручним для проживання, а тому, щоб у ньому жити, нехай там гарний він чи поганий. Людині дано зробити не все, а лише дещо; і саме тому, що вона не може зробити всього, не треба, щоб це дещо, вона робила хибно.

Щодо засобів виправлення зла, пропонуваннях державою, то мені такі засоби невідомі. Занадто багато часу вони потребують, на це піде все життя. А в мене є інші справи. Я прийшов у цей світ не тому, щоб зробити його місцем, зручним для проживання, а тому, щоб у ньому жити, нехай там гарний він чи поганий. Людині дано зробити не все, а лише дещо; і саме тому, що вона не може зробити всього, не треба, щоб це дещо, вона робила хибно.

Коли збирач податків або інший чиновник запитує мене (після того, як я уже спитав одного із них про його несправедливість): «Однак що я можу зробити?» — я відповідаю: «Якщо справді хочете щось зробити, подайте у відставку». Коли підданий відмовляється коритися, а чиновник відмовляється від посади, — революція здійснюється. Але уявімо, навіть, що пролетять кров. А хіба з пораненої совісті не ллється кров? — З цієї рани витікає вся мужність і безсмертність людини, стікаючи цією кров'ю, вона помирає навіки. Ось ця кров і ллється нині...

Я вже шість років не сплачую виборчого податку. Одно-го разу мене за це ув'язнили на ніч; розглядаючи міцні кам'яні стіни завтовшки з два-три фути, окуті залізом двері завтовшки з фут, я був уражений дурістю цієї установи, що поводилася з мною так, наче я всього-на-всього кров, плоть і кістки, які можна тримати під замком. Я здивувався, що вибрали саме цей спосіб мене використовувати і не подумалися, що я можу знадобитися на щось інше. Я зрозумів, що якщо мене відмежовує від моїх співгромадян кам'яний мур, то їм треба пробитися або перелізи через ще вищий мур, щоб досягти волі, яку маю я. Жодної миті я не відчував себе позбавленим волі, а стіни були просто марною витратою каменю та вапняку. Я відчув себе так, начебто один лише я сплатив податок. Вони вочевидь не знали, як зі мною поводитися, і чинили як невігласи. Неспроможні дістатися до мене самого, вони вирішили покарати моє тіло; зовсім як хлопчиська, котрі, якщо не можуть розправитися з тим, на кого злі, зганяють свою лють на його собаці.

Отже, держава ніколи зумисне не загрожує розуму або моральному почуттю людини, а тільки його тілу або п'яти відчуттям. Вона озброєна не надзвичайною мудрістю або

чесністю, а тільки фізичною міццю. А я не задля того народився, щоб терпіти насильство. Я хочу дихати по-своєму. Подивимося ж, хто сильніший.

У мене немає бажання простежувати шлях мого долара, навіть якщо це було можливо, доки за нього не куплять людину або рушницю, щоб убити людину — долар не винний, — але мені важливо простежити наслідки моєї покорі. Загалом, я у свій спосіб оголосив державі тиху війну, хоча, як годиться, маю намір черпати із неї можливу користь і вигоду...

Такі мої нинішні переконання. Але в таких випадках людина має бути обережною, щоб на її вчинок не впливала упертість або надмірне оглядання на думку тих, хто її оточує. Нехай вона виконує тільки свій обов'язок перед самим собою і перед часом.

Іноді я розмірковую: адже ці люди мають добрі наміри, вони просто не знають; вони чинили би краще, якби знали, як треба; навіщо засмучувати своїх ближніх, приневолюючи їх поводитися з тобою так, як їм того не хочеться? Однак потім я думаю: це не привід, аби я робив так, як вони, або заподіювати іншим значно більші страждання. І ще я кажу собі іноді: якщо багатомільйонний гурт людей без злоби, без бо-дай якого-небудь особистого почуття жадає від тебе лише кілька шилінгів і не може, так вже він влаштований, відмовитися від цієї вимоги, чи змінити її, а ти не можеш апелювати до інших мільйонів, то навіщо кидати виклик нескоримій стихійній силі? Адже не пручаєшся ж ти з такою впертістю холодові та голодові, вітрам і хвилям; і спокійно упокорюєшся безлічі інших немінучих речей. І голови у вогонь ти теж не сунеш. Але саме тому, що ця сила — не цілком стихійна, а почасти людська, і що з цими мільйонами я пов'язаний як із мільйонами людей, а не надзвичайною мудрістю або

Продовження на 4-й стор.

ПОШУК ОРГАНІВ І ОКРЕМИХ ОХОРОНЦІВ, ЯКІ Б ШИРО СЛУЖИЛИ НАСЕЛЕННЮ

Ініціативний центр сприяння активності та розвитку громадського почину „Єднання” повідомив в кінці квітня 2007 року З'єднання борців „За справедливість” - неприбуткову громадську правозахисну організацію території діяльності Хмельницька та Рівненська області (центр якої в м. Нетішин), про прийняття проекту „Правосвіта громадян щодо відновлення їхніх прав порушених правоохоронними органами” до виконання його в рамках проекту ОБСЄ: „Розвиток громадянського суспільства в Україні”, який у свою чергу здійснюється за підтримки Міністерства закордонних справ Данії в рамках Програми Добросусідства. Програма Добросусідства впроваджується у межах переваг, які надаються у зовнішній політиці Данії щодо зміцнення мирної та стабільної Європи у розвитку та процвітання.

Отже, проект борців за справедливість отримав фінансову підтримку на суму біля 13 000 євро.

Проблема, яку вирішуватиме З'єднання борців „за справедливість” актуальна. Звертаючись до правоохоронного органу за захистом своїх прав, малозахищені громадяни, замість захисту своїх порушених прав, зіштовхуються із порушеннями закону „правоохоронцями”, самі себе захистити громадяни не вміють, а адвокати за такі справи не беруться. Стверджується безправ'я мас і свавілля правоохоронців.

Мета та завдання проекту — підвищення рівня правової освіти громадян (груп), права яких порушені правоохоронними органами, здійснити (на прикладах захисту прав громадян) відновлення порушеного правоохоронцями права; на цих прикладах, навчати решту населення півночі Хмельницької області, як законно протистояти беззаконно правоохоронних органів та поширити цей досвід на інші регіони.

Для досягнення мети заплановано таку діяльність:

1) відбір справ (за зверненнями за захистом від свавілля правоохоронних органів до ГО ЗБЗС і до газети ВМ) для сприяння у захисті та для представництва;

2) громадською організацією ЗБЗС представництво та сприяння у самозахисті інтересів малозахищених громадян, права яких очевидно порушені правоохоронними органами;

3) правосвітницький (юридично-журналістський аналітичний) супровід справ представницького захисту прав громадян, порушених правоохоронними органами;

4) висвітлення в газеті ВМ публікаціями: викривальних та право просвітницьких статей стосовно порушень прав громадян правоохоронними органами, та громадської експертизи практики (і успіхів) вирішення цієї проблеми по конкретних справах; юридичних консультацій по порушеннях, виявлених: під час сприяння правозахисту, представництва; та виявлених, журналістськими запитам до правоохоронних органів, планів щодо недопущення цих порушень;

5) поширення серед не менш як 100000 населення області безкоштовним розповсюдженням (кожного разу найбільше там, де відома подія) газет ВМ (тираж не менше 5000) з публікаціями проекту та розміщення матеріалу на веб-сторінці Інтернету Ш „Громадський простір”;

6) семінар-тренінг для громадських активістів самозахисту від беззаконня;

7) громадські слухання (у взаємодії з мерією) по виявлених проектом гучних порушеннях прав громадян правоохоронними органами;

8) випробовування способів подолання проблеми притягнення до відповідальності посадових осіб і

органів, які діють чи бездіють незаконно виконуючи правоохоронну функцію.

Від реалізації проекту очікується, що правова просвіта населення з питань прав людини поліпшиться публікаціями (не менше 40): викривальними, право просвітницькими (щодо порушень прав громадян правоохоронними органами), громадської експертизи, практики (і успіхів) вирішення цієї проблеми по конкретних справах та планів, виявлених журналістськими запитам до правоохоронних органів, щодо недопущення цих порушень; а крім цього, публікаціями відповідних юридичних консультацій (не менше 20). Поліпшиться представлення інтересів та захист прав: сприяння правозахисту (не менш 70 ошуканим) та представництвом (не менш як у 15-ти справах). Передбаченими проектом громадськими слуханнями і притягненням до відповідальності порушників — правоохоронців, поліпшиться співпраця громадських груп активістів правозахисту із владними структурами відповідальними за дотримання прав. Захищені громадяни, та ті (біля 100000), які дізнаються про можливість захисту, повірять у можливість захистити право і справедливість. Покращиться свідомість правоохоронців щодо потреби дотримання ними законів та не сприйняття методів корупційних, телефонного права. Зміцниться структура ГО ЗБЗС і поширяться досвід громадського комплексного правозахисту, можливість розвитку мережі обміну знаннями громадських захисників і громадян, що скористаються правовою просвітою, прозорість правозахисту та підзвітність правоохоронних органів громадськості.

Не треба сприймати проект як напад на правоохоронні органи. Навпаки, йде пошук органів і окремих правоохоронців, які широким служать населенню, щоб сприяти їм у протистоянні тиску тієї влади, яка не вміє жити по новому та у боротьбі із внутрішніми виродками органів, щоб їх там не було, щоб зростає авторитет правоохоронця.

Проект дає можливість значно підсилити ресурс борців за справедливість. Кошти виділені на комп'ютерну техніку, на оплату публікацій, на доплату двом представникам у справах, журналісту і юристу тощо (загалом - 8 громадських діячів отримують заохочувальну доплату. Для трьох створюються нові робочі місця на час дії цього проекту.

Ми готувалися до розширення, але міська влада м. Нетішин в особі голови Смишляєва О.Є. і керівника ЖКО Мельничука І.В. обманули нас. Сьогодні три кімнати по вул. Набережній не відремонтовані, а по вул. Незалежності не врегульовані розбіжності догору.

Цьому місту лише з цього проекту перепаде відрахувань не менше 15 000 гривень, -нізащо. Таких проектів ми мали вже 6, і крім цього чимало робимо, щоб і у цій місті впроваджувалися принципи правди й справедливості. Мер міста Смишляєв О.Є. незабаром рік, як назвав нашу діяльність корисною для міста і обіцяв при всіх журналістах міста, допомогти, та не допомагає. Останнім часом і начальник ЖКО перестав вороже ставитися до борців за справедливість (нас і заливати, після 18 раз переслали), але вирішити необхідності щодо можливості користування приміщеннями законно і в умовах придатних для роботи, не спішить, хоч акти бід наших підписує своїми фахівцями.

Проте, гадаємо, проект своєю актуальністю досягне не лише мети і виконає завдання, а й опосередкує зміни ставлення до газети і організації, яка намагається змінювати суспільство на справедливе.

**Голова Ради з'єднання борців
„За справедливість”
Анатолій Войтко**

ПРОТОКОЛ ЗАСІДАННЯ ГРОМАДСЬКОЇ РАДИ ПРИ ДЕРЖАТОМРЕГУЛЮВАННЯ УКРАЇНИ ВІД 20 КВІТНЯ 2007 РОКУ

Головував: Курикін С.І.
Секретар: Лагута Т.А.
Присутні: **члени Громадської ради:**
Войтко А.Г., Карпан М.В., Кичак В.Л.,
Кутлахмедов Ю.О., Мартинюк А.М.,

екту, а також НРКЗУ.

Як комітет може своє вето накласти на Укриття 2, а також запропонувала підібрати український еквівалент слову конфайнмент. Ми маємо піднімати це питання, а

Нягу А.І., Прістер Б.С., Сандул В.А., Слесаренко В.В., Смишляєв О.Є.

від Держатомрегулювання України
Миколайчук О.А. — Голова, Макаровська О.А. - Заступник Голови, Божко С.Г. - Заступник Голови

Запрошені.
Преображенська Н.Ю. - Голова правління Благодійного фонду спасіння дітей України від Чорнобильської катастрофи. Корж Р. - Кореспондент „Газета 24”

1. Курикін С.І. ознайомив присутніх з порядком денним засідання Громадської ради.

2. Розгляд питання 1. Про сучасний стан ядерної та радіаційної безпеки на Чорнобильській АЕС.

Слухали.
Макаровська О.А. зробила доповідь з зазначеного питання.

Карпан запитав чи задоволений Держатомрегулювання досягнутими результатами робіт з виведення ЧАЕС з експлуатації.

Макаровська зазначила, що доповідь не оптимістична, оскільки проекти виконуються з затримкою термінів виконання, через це порушуються взаємозв'язки, та одне те що безпосередньо до зняття з експлуатації Чорнобильська АЕС не приступила, казати про успішність зарано, скоріше з неуспішності можна виділити декілька успішних проектів. Зокрема, першочергові заходи з стабілізації в певній мірі можна назвати успішними, створення систем контролю пилоподавлення, радіаційного контролю, санпропускник, котельня тощо. Впродовж багатьох років Комітет здійснює постійний тиск (і за допомогою регулюючих рішень, рішень колегії — тепер ради) щоб ці питання зрушити з місця. В останні місяці є прояви. Позитивним моментом є вилучення палива.

Миколайчук формально всі оціночні процедури закінчено.

Карпан коли комітет скаже свою думку відносно нового безпечного конфайнменту (НБК). Чи можна ознайомитись з документами, які подавались на тендер фірмою Холтек з будівництва СВЯП.

Макаровська поінформувала, що є затверджений концептуальний проект НБК, є зауваження, які мають бути враховані підрядником. Комітет змусив ЧАЕС розробити Вимоги до документу з безпеки, який Комітет буде розглядати та оцінювати (вже 3 глави прийнято): наскільки повно враховані зауваження - це поетапний контроль.

Миколайчук Концепція схвалена не Комітетом (? — див зауваження редакції), а Урядом. Тендер проводив НАЕК „Енергоатом”.

Преображенська підняла питання контролю ґрунтових вод, поінформувала, що вчора в УНІАН відбулась прес-конференція, на якій було заявлено, що останній радіологічний моніторинг ґрунтових вод проводився у 1998 році, це протирічить даним наведеним у доповіді.

В академії наук проводився форум по Укриттю де сказали ні зазначеному про-

не просто фіксувати на папері. Розпоршення проблеми чорнобиля веде до того, щоб ми забули цю проблему, вважає, що такими питаннями має займатись окремий комітет. Немає хазяїна проблеми, нема до кого звертатись.

Макаровська на території ЧАЕС є спостережні свердловини, для кожної з них встановлено індивідуальний контрольний рівень, які погоджено з МОЗ, постійно контролюється вміст радіонуклідів у воді. Для сховищ РАВ також є ці свердловини.

Миколайчук питаннями моніторингу стану ґрунтових вод на території всієї зони займається МНС при якому створено спеціалізоване підприємство. Сфера компетенції Держатомрегулювання вузька. (рівень безпеки ґрунтових вод невідомий - ред.)

Курикін. Такі питання виникають досить часто, ми намагаємось вийти за ті межі, які входять в компетенцію Комітету. Для того, щоб питання було адресним Курикін вніс пропозицію доручити скласти листа до МНС з тим, щоб громадські організації, які тут представлені одержали інформацію це буде ефективний шлях для вирішення проблеми.

Прістер зауважив, що до цього часу нічого не сказано про те хто допустив помилку стосовно будівництва СВЯП-2, що викликає занепокоєння, оскільки продовжується будівництво комплексу, проте немає відповідальних та відповідальності, але є вірогідність, що коли буде розробляється нова програма виникнуть ті ж проблеми. Нова програма, яку надано на розгляд до комітету незадовільна. Питання пов'язано з станом проектування: немає етапів, там чітко сказано що це проблема принаймні на 100 років, не поставлені завдання. В програмі немає практично наукового супроводу та практично не висвітлені питання медичні та соціальні, а просто перераховані, але реального фінансування немає. Навіть як приклад свій досвід щодо ситуації з Челябінським комбінатом та створенням філіалу Інституту біофізики.

Макаровська. У Комітеті багато зауважень до цієї Програми, проте є дилема, той інститут, який розробляв програму, на жаль краще її зробити не може. Є інший шлях — зупинитись й розпочати цю роботу з початку.

Миколайчук зауважила, що на засіданні комітету ПЕК сказала, що програма незадовільна. Проте вважає, що сьогодні слід її прийняти і встановити механізм її періодичного перегляду для того, щоб привести до бажаного.

Смишляєв В країні немає організації яка б могла проектувати, тому й з'являється тільки переписана програма. Але у Держатомрегулювання є завдання відібрати ліцензії у таких випадках.

Прістер підняв питання щодо медичної допомоги, а саме слідкування, наскільки грамотно забезпечується безпека, вважає що проблемою радіаційної безпеки займаються не адекватно ступеню небезпеки.

Далі буде

